

[Kent Kirk]

7.000. Så der sker altså noget hele tiden. Men forudsætningen for, at vi kan komme videre, uden at vi slår samfundet i stykker – og det ønsker vi ikke fra konservativ side – er, at vi stille og roligt arbejder for at finde besparelser dér, hvor det er muligt at finde besparelser, og laver omprioriteringer dér, hvor det er muligt at lave omprioriteringer, og samtidig holder overførselsesindkomsterne under meget skarp observation.

Jes Lunde (SF):

Denne forespørgselsdebat drejer sig efter SF's opfattelse først og fremmest om, hvad det er for en offentlig sektor, vi egentlig vil have, og selv om der efter vores opfattelse på mange afgørende områder står store uløste problemer foran os, vil jeg gerne indledningsvis komme med nogle mere principielle bemærkninger på baggrund af de spørgsmål, som Fremskridtspartiet har rejst.

Danmark har en i international sammenhæng meget velfungerende offentlig sektor. Vi har sammen med andre nordiske lande skabt den skandinaviske velfærdsmodel, hvor befolkningerne har været villige til igennem mange år at betale betydelig mere i skat end i landene omkring os, og det har så skabt grundlaget for en højere grad af social og økonomisk trykthed end i de andre lande. Det har skabt grundlaget for en væsentlig højnelse af folkesundheden. Det har skabt grundlaget for et højt alment og fagligt uddannelsesniveau og en velfungerende infrastruktur.

Alt dette har igen været en helt afgørende forudsætning for skabelsen af den materielle produktion i den private sektor, og vi har på den måde skabt en god cirkel, hvor den ene sektor har skabt betingelserne for forbedringerne inden for den anden. Det gør, at Danmark i dag trods få naturgivne ressourcer står som et af verdens rigeste lande.

Det helt afgørende spørgsmål i debatten, før vi tager hul på de mange uenigheder, der i øvrigt kan være, er derfor, om det seneste århundredes landvindinger inden for social, økonomisk, sundhedsmæssig og uddannelsesmæssig trykthed skal gøres til afsættet for den fremtidige samfundsudvikling eller vi skal begynde på at skrue den almene velfærd ned, så der bliver mere plads til kræfternes frie spil.

I SF er vi selvsagt ikke et sekund i tvivl om en klar afvisning af Fremskridtspartiet og den smitte, der har bredt sig derfra og ind i mange andre borgerlige partier.

Derfor er det også meget skuffende, at skatteministeren, der jo nok skulle kunne forstå de økonomiske sammenhænge, har luftet tanker om lempelser i det generelle skattetryk. Det er der efter vores opfattelse ganske enkelt intet økonomisk grundlag for, medmindre man vil gennemføre meget drastiske nedskæringer i den offentlige sektor, og selv da vil underskuddet på betalingsbalancen gøre det til en umulig politik.

Det er mærkværdigt at opleve partiet Venstre føre sig frem med en sådan økonomisk uansvarlighed. Jeg har stor forståelse for skatteministerens forsøg på at overleve jobbet som minister, men der må alligevel være en kant.

Partiet Venstre har på det seneste forsøgt sig med at love skattelettelse på 10.000–15.000 kr. pr. husstand, og sådan nogle løfter placerer det helt på linje med Fremskridtspartiet i den politiske debat.

Derfor har jeg da også bemærket, at udspillet fik en meget, meget kort levetid. Der var vist kun tale om timer, inden det var trukket tilbage igen. Jeg tror nok, at finansministeren har haft røde ører i nogle timer, inden han fik fat i sine liberale ministerkolleger.

For SF er det ikke desto mindre klart, at der er nogle, der betaler for meget i skat, fordi skatterne ikke er rimeligt fordelt. Jeg vil gerne pege på lavindkomstgrupperne, de enlige forsørgere og børnefamilierne som nogle, der i mange tilfælde er hårdt spændt for. Vi medvirker gerne til at lempe for de grupper, men det kræver til gengæld, at vi finder pengene hos de velstillede, hvilket SF gennem tiderne har fremlagt ganske mange forslag til.

Nogen samlet skattelettelse er der ikke plads til, så hvad vi gør godt med ét sted, skal vi nødvendigvis finde et andet sted.

Det betyder selvfølgelig ikke, at alle offentlige udgifter skal være fredede. Der er dele, vi fra SF's side rent ud sagt gerne så sparet væk, såsom militæret og prestigebetonede investeringer på vejområdet, motorveje, Storebæltsbro osv. Men derudover er det også klart, at vi generelt må stille effektivitetskrav til den offentlige sektor, krav om en rationel omgang med de begrænsede ressourcer og krav om ompriorite-